

ПРОЛОГ

*Белґравія, Лондон
3 липня 1912 року*

— Тут лиши́ться неґарний шрам, — зауважив доктор, не підносячи голови.
Пол криво посміхнувся:
— Це краще, аніж ампутація, про яку мені торочила міс Заяча Душа.

— Оце так жарт! — гмикнула Люсі. — Ніяка я не Заяча Душа, це все ти... пан Пришелепувато-Легковажний, годі жартувати! Ти сам чудово знаєш, як легко інфікуються такі рани, а отже, тобі пощастить, якщо ти в ці часи залишишся живим — жодних тобі антибіотиків, а лікарі суціль невіґласи і халтурники!

— Довіку вдячний, — озвався доктор, накладаючи при цьому на щойно зашиту рану ще якусь коричневу мазь. Та мазь пекла хоч на стіну лізь, і Пол насилу придушив гримасу болю. Йому тільки й лишалося сподіватися, що плям на шикарному сезлонґу леді Тілні не залишилося.

— Я не мала вас на увазі. — Пол помітив, що Люсі щосили пнеться бути привітною і вдає щось типу посмішки. Посмішка, щоправда, вийшла кисленькою, але головне ж — це

спроба. — Впевнена, ви робите все якнайкраще, — сказала вона.

— Доктор Гаррісон кращий та й годі, — запевнила леді Тілні.

— І єдиний... — пробурмотів Пол. Раптом він відчув, що страшенно стомився. Певно, в тому солодкуватому напої, що його Полові влив лікар, було якесь снодійне.

— Перш за все, наймовчазніший, — докинув доктор Гаррісон. Сніжно-біла пов'язка перехопила Полову руку. — І, чесно кажучи, мені не надто віриться в те, що за вісімдесят років лікуватимуть такі ось рубані й колоті рани краще за мене.

Люсі глибоко зітхнула, і Пол уже знав, що буде далі. З її високо підбраної зачіски вибився кучерик, і дівчина хвацьким жестом застромила його за вухо.

— Ну, якщо згрубша, не те щоб... але якщо бактерії... це одноклітинні організми, які...

— Люсі, припини! — урвав їй мову Пол. — Доктор Гаррісон чудово знає, що таке бактерії!

Рана досі страшенно пекла, до того ж почувався парубок як викручена ганчірка, так що йому хотілося лише одного — заплющити очі й трохи подрімати. Але через це Люсі розлютувалася ще дужче. І хоча голубі очі її несамовито блищали, насправді в них ховалася лише турбота, і — навіть гірше — страх, це він знав точно. На догоду Люсі він намагався і знаку не подати, як зле слухається його тепер власне тіло і який охопив його відчай.

Тому Пол просто вів далі:

— Це ж не середньовіччя, а двадцяте століття — доба неймовірних відкриттів. Кардіограма вже давно відома, кілька років тому встановлено збудника сифілісу і навіть розроблено методи його лікування.

— Бачу, хтось добре готувався до уроків таємницезнавства, — вигляд у Люсі був такий, ніби вона ось-ось вибухне. — Як, утім, мило!

— А ще торік Марія Кюрі здобула Нобелівську премію з хімії, — докинув доктор Гаррісон.

— І що ж вона винайшла? Атомну бомбу?

— Іноді я просто дивуюся, що ти така темна. Марія Кюрі відкрила радіо...

— Стули вже пельку! — Люсі схрестила руки на грудях і кресала на нього очима. Осудливого погляду леді Тілні вона не помітила. — Знаєш що, залиш-но при собі ці проповіді! Ти! Міг! Загинути! Можеш мені пояснити, як би без тебе я вপরалася з таким нещастям, — тут голос її зірвався. — І як би я взагалі жила без тебе?

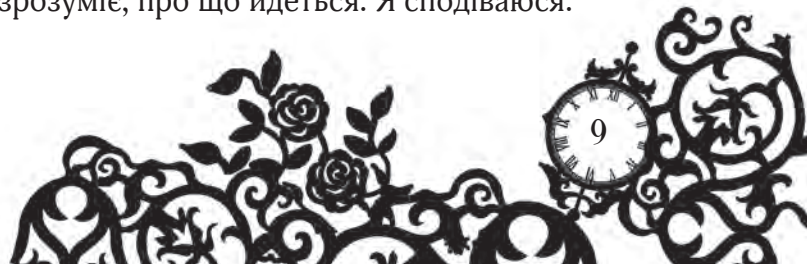
— Мені так шкода, принцесо. — Вона й близько не уявляла, наскільки йому справді шкода.

— Он як! — видихнула Люсі. — Тільки не треба дивитися на мене таким-от поглядом провинного пса.

— Міркувати про те, чого не сталося, ні до чого, дитино, — похитала головою леді Тілні, поки доктор Гаррісон збирав інструменти назад у саквояж. — Усе скінчилось добре. Коли б не нещастя, не було б Полові й щастя.

— Лише тому, що все могло закінчитися ще гірше, це зовсім не означає, що все чудово! — закричала Люсі. — Нічого не вийшло, зовсім нічого! — Очі її налились сльозами, аж у Пола защеміло серце. — Ми тут уже три місяці й ще нічого не домоглися, нічого з того, що планували, навіть навпаки — ми тільки більше все зіпсували! Нарешті в наших руках були ці клятві документи, і Пол узяв і просто їх віддав!

— Так, напевно, я трохи поквапився. — Пол опустил голову на подушку. — Але тієї миті я відчував, що чиню правильно. — А все сталося тому, що смерть була страшенно близько. Ще трохи — і лорд Аластер одним помахом шпаги випустив би з нього дух. Але Люсі він цього нізащо не розповість. — Якби Гідеон узяв нашу сторону, ми ще мали б шанс. Щойно він прочитає документи, то зрозуміє, про що йдеться. Я сподіваюся.

— Але ж ми самі не до кінця знаємо, що там є, у цих записах! Може, вони зашифровані або... ет, ти взагалі хоч здогадуєшся, що ти тоді передав Гідеону? — не вгавала Люсі. — Лорд Аластер міг втелючити тобі будь-що: старі рахунки, любовні цидулки, порожні аркуші...

Полові й самому давно вже спало це на думку, але це сталося і не відстанеться.

— Треба все-таки часом довіряти людям довкола, — пробурмотів він, прагнучи лише одного — щоб цей вислів стосувався і його самого. Думка про те, що лорд міг передати Гідеону всілякий непотріб, гризла його ще більше, ніж підозра, що цей хлопак цілком міг би віднести їх просто графові Сен-Жермену. Це означало б змарнувати їхній єдиний козир. Але Гідеон сказав тоді, що кохає Гвендолін, і його голос був якимось... переконливим, чи як.

— Він обіцяв мені, — хотів було сказати Пол, та з його вуст вирвався лише невиразний шепіт. До того ж це була неправда. Втім, відповідь Гідеона він не встиг почути.

— Яке безглуздя — співпрацювати з Флорентійським Альянсом, — долинули до нього слова Люсі.

Повіки його обважніли. Хоч би що там підсипав йому доктор Гаррісон, діяв цей засіб на диво швидко.

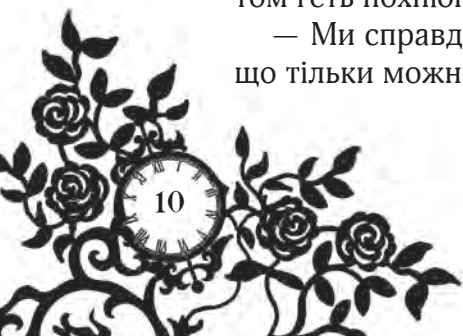
— Атож, знаю, знаю, — правила далі Люсі, — це була *моя* дурна ідея. Ми мали взяти справу у свої руки.

— Але ж ви не вбивці, дівчинко, — зауважила леді Тілні.

— З погляду моралі байдуже, чи ти сам когось убив, чи загадав зробити це комусь, — важко зітхнула Люсі.

Попри те що леді Тілні досить енергійно заперечувала їй («Дівчинко моя! Що ти таке кажеш! Ви не загадували нікого вбивати, а просто передали певну інформацію!»), Люсі раптом геть похнюпила носа:

— Ми справді зробили все не так, Поле, ми зіпсували все, що тільки можна було зіпсувати. За три місяці розтринькали

час і гроші, які дала нам леді Маргрет, та втягнули в цю справу занадто багатьох невинних людей.

— Це були гроші лорда Тілні, — виправила її леді Тілні. — Ти б вельми здивувалася, дізнавшись, на що він зазвичай циндрить капітали. Перегони, танцівниці — і це найлегше. Я взяла в нього якісь копійки — він і не помітив. А коли щось і помітив, то, як справжній джентльмен, тактовно змовчав.

— На його місці мені було б прикро, якби мене не втягнули в цю історію, — посміхаючись, запевнив доктор Гаррісон. — Щойно я відчув, що моє життя стає якимсь нудним — і от тобі й маєш! Не щодня стрінеш мандрівників у часі, що з'явилися із майбутнього й обізнані з усім значно краще за тебе. І тільки поміж нами: стиль керівництва панів де Віллерза і Пінкертон-Сміта так і підбивають зчинити таємний заколот.

— Атож, — погодилась леді Тілні. — Цей самозакоханий Джонатан пригрозив своїй дружині, що замкне її вдома, якщо вона і далі підтримуватиме суфражисток. — Жінка продекламувала, удаючи похмурий чоловічий голос: — А що далі? Дамо право голосу собакам?

— Так і є, саме тому ви погрожували дати йому ляпаса, — зауважив доктор Гаррісон. — Між іншим, на цьому чаюванні мені не довелося нудьгувати.

— Але ж усе було інакше. Я лише зауважила, що не ладна передбачити, що наступної миті зробить моя права рука, якщо він не вгаватиме зі своїми некваліфікованими висловлюваннями.

— Коли він не покине плести нісенітниць, саме так ви висловились, якщо точно, — виправив її доктор Гаррісон. — Я чудово запам'ятав цю фразу, бо ж вельми вона мене вразила.

Леді Тілні засміялась і простягнула йому руку.

— Я проведу вас до дверей, докторе Гаррісон.

Пол спробував розплющити очі й сісти, щоб подякувати лікареві. Але ні те, ні інше йому не вдалося. «Т-тф... кую», — пробурмотів він з останніх сил.

— Що в дідька ви йому підмішали? — крикнула Люсі на-вздогін доктору Гаррісону.

— Якихось кілька краплин морфію. Цілком безневинно! Люсі обурено закричала, проте Пол уже не чув.

Із Хронік Вартових,
30 березня 1916 р.

Пароль дня: *«Potius sero quam nunquam»*¹.

Лівій

З наших таємних джерел випливає, що невдовзі на Лондон чекають напади військово-повітряних сил Німеччини, отож ми вирішили запровадити протокол безпеки першого рівня. Хронограф на безрік буде перенесено в документарій, а леді Тілні, мій брат і я елапсуватимемо звідти, щоб витратити на це щонайбільше три години на день. З цієї кімнати буде легко вирушати в ХІХ століття, уночі сюди рідко хто заходить, у хроніках тих часів жодного разу не згадується відвідування з майбутнього, тому можна висунути припущення, що ніхто жодного разу не помітив нашої присутності.

Певна річ, леді Тілні відмовилася змінювати установлені звички і, за її словами, «не відшукала хоч якої логіки в наших аргументах», проте врешті-решт мусила пристати на рішення нашого Магістра.

¹ «Краще пізно, ніж ніколи» (лат.)

Воєнний стан іноді вимагає рішучих дій. Сьогоднішня пообідня елапсація в 1851 рік відбулася в напрочуд дружній атмосфері, можливо, тому, що моя дбайлива дружина пригостила нас своїм неперевершеним пирогом і ми не порушували гострих тем, зокрема право голосу для жінок, пам'ятаючи ті палкі суперечки, якими кінчалися попередні розмови.

Леді Тілні було шкода, що нам не можна відвідати всесвітню виставку в Гайд-парку, але тут ми з нею були заодно, тому розмова спливала тихомирно. Щоправда, згодом леді Тілні запропонувала нам порізатися до завтра в покер, у такий спосіб виказавши знову свою ексцентричну вдачу.

Погода сьогодні: легенька мряка, весняна прохолода, 16 °С.

Звіт: Тімоті де Віллерз, Внутрішнє Коло

Вістря меча було спрямоване просто мені в серце, а очі вбивці зяяли, наче дві чорні діри, які ось-ось поглинуть усе довкола. Я знала: мені не втекти. Я незграбно позадкувала.

Чоловік пішов за мною.

— Я зітру з лица землі все, що мерзить Господу! Земля просякне твоєю кров'ю!

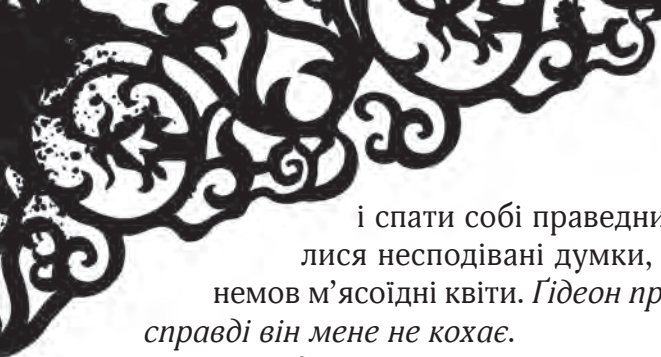
Ці пафосні заяви викликали в мене заперечення (Земля просякне моєю кров'ю? АГОВ! Де тут земля — це ж вкрита плиткою підлога!). Але мені було так страшно, що я не випустила й пари з вуст. До того ж з його вигляду було зрозуміло, що мого почуття гумору чолов'яга вочевидь не оцінить у цій ситуації. А чи міг він узагалі оцінити якийсь гумор?!

Я зробила ще крок назад і наштовхнулася спиною на стіну. Мій супротивник голосно зареготав. Ну гаразд, може, він і має почуття гумору, просто воно трохи відрізняється від мого.

— Помри ж, демоне! — скрикнув він і без жодних вагань увігнав меча просто мені в груди.

Я схопилася в холодному поту, прокинувшись від власного крику. Серце боліло нестерпно, ніби його справді проштрикнули вістря меча. Що за кошмарний сон! Але чи варто дивуватися?

Події вчорашнього дня (а також позавчорашнього) не захочували зручненько скрутитися калачиком під ковдрою

і спати собі праведним сном. У голові крутилися несподівані думки, шалено розростаючись, немов м'ясоїдні квіти. *Гідеон просто мене розіграв. Насправді він мене не кохає.*

«Вочевидь, він навіть пальцем не встигне поворухнути, як жіночі серця самі впадуть до його ніг», — у моїй голові безупинно повторював м'який і глибокий голос графа Сен-Жермена. А також: *«Немає нічого, що було б легше передбачити, ніж реакцію закоханої жінки».*

Цікаво, як зазвичай реагує закохана жінка, дізнавшись, що їй брехали і маніпулювали нею?

Авжеж: телефонує своїй найліпшій подрузі й годинами виливає їй душу. А потім, сидючи в темряві, марно намагаючись заснути, вона ставить собі одне й те саме питання: чому вона взагалі вклепалася в цього придурка? При цьому вона реве коровою — справді, передбачити неважко.

Світні цифри будильника біля мого ліжка показували 3:10, отже, я таки задрімала і проспала години дві з гаком. Хтось — мама? — зайшов до мене і вкрив ковдрою. Пригадую ще, як підтягнувши коліна до підборіддя, я вмостилася на ліжку, дослухаючись, як калатає власне серце.

На диво, розбите серце билосся й далі.

«Воно ніби червоні гострі уламки, які розпорюють мене зсередини, змушуючи спливати кров'ю!» — так я більш-менш описала Леслі свій стан. (Атож, цілком можливо, що ці слова дещо пишномовні, як і фрази того типа з мого сну, але часом правда такою і є... як у дешевих романах.)

Леслі відповіла співчутливо:

— Розумію тебе, як ніхто. Коли Макс мене кинув, спочатку я гадала, що ось-ось помру від горя. Що в мене просто відмовлять усі органи одразу. Адже недарма кажуть: «Кохання проходить крізь нирки, вдаряє по шлунку, розбиває серце, стискає груди і... е-е-е... впивається в серце...» Але, по-перше,

це минає, по-друге, ти не безпорадна, хоч так вважаєш, а по-третє, серце твоє аж ніяк не скляне.

— Кам'яне, а не скляне, — схлипнула я. — Моє серце — це самоцвіт, а Гідеон розтросив його на тисячу скалок, просто як у видінні тітки Медді.

— Картинка дуже крута, безумовно, але... ні! Насправді серця зроблені зовсім з іншого матеріалу. Повір мені, — Леслі відкашлялась і, прибравши урочистого тону, так ніби вона відкривала мені найбільшу таємницю світової історії, проголосила: — Цей матеріал куди міцніший, він не б'ється і легко відновлюється. А зроблено його за таємним рецептом, за яким також виготовляють... — Леслі ще раз кахикнула, щоб посилити напругу. Я несамохіть завмерла. — *Марципани!* — завершила Леслі.

— Марципани? — На мить я покинула схлипувати і мимовіль посміхнулася.

— Саме так, марципани! — повторила Леслі з убивчою серйозністю в голосі. — Смачні, з високим вмістом мигдалю.

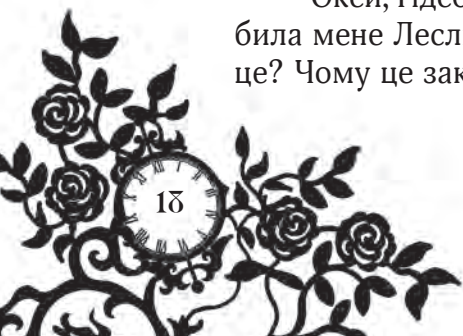
Я мало не захихотіла. Та раптом згадала, що нещаснішою від мене дівчини у всьому світі не відшукати, тому пробурчала у відповідь:

— Якщо це справді так, тоді Гідеон *відкусив* частину мого серця! Та ще й пооб'їдав з усіх боків шоколад. Аби ти бачила, як він дивився, коли... — перш ніж я устигла знову пуститися в ті ж сумні міркування, Леслі голосно зітхнула.

— Гвен, мені не хотілося цього говорити, але твоє рюмсання нічим нікому не допоможе. Припини зараз же!

— Я не спеціально, — запевнила я її. — Воно само все якось рюмсається. Я була найщасливішою дівчиною на світі, а за якусь хвилину він каже мені, що...

— Окей, Гідеон повівся як останній негідник, — люто перебила мене Леслі. — Хоча ми й не знаємо причини. Тобто як це? Чому це закохану дівчину легше перемогти? Я вважаю,

що все влаштовано точнісінько навпаки. Закохані дівчата — це бомби з годинниковим механізмом. Ніколи не знаєш напевно, що вона зробить наступної миті. Гідеон і його дружінконенависник граф Сен-Жермен глибоко помилились.

— Я ж справді думала, що він мене кохає. А він тільки вдавав, але ж це так... — Підступно? Жорстоко? Жодне слово, певно, не могло вповні передати всіх моїх почуттів.

— О, моя люба! В іншій ситуації сиди і скигли досхочу. Але зараз ти просто не можеш собі цього дозволити. Твоя енергія потрібна для інших речей, і передусім — для виживання, — голос Леслі був незвично серйозним. — Так що, будь ласка, опануй себе!

— Ксемеріус мені вже говорив це сьогодні. А тоді накивав п'ятами, залишивши саму-самісіньку.

— Це маленьке невидиме чудовисько має слухність! Ми повинні тверезо мислити і зіставити всі факти. Фу-у, що це? Стривай, я відчиню вікно, Берті влаштував нам газову атаку... от нестерпний собацюра! То на чому я зупинилася? Ага, точно, ми повинні зрозуміти, що твій дідусь сховав у вашому будинку, — голос Леслі трохи здригнувся. — Рафаель виявився, правду кажучи, вельми навіть корисним. Може, не такий уже він і бовдур, яким здається.

— Яким він здається *тобі*. — Рафаель був молодшим братом Гідеона і недавно перейшов до нашої школи. Саме він зметиковав, що в загадці, яку залишив мій дідусь, ідеться про географічні координати, на яких розташований наш будинок. — Як же мені кортить узнати, що Рафаелю відомо про таємні знання Вартових і Гідеонові мандрівки у часі!

— Можливо, навіть більше, ніж ми думаємо, — сказала Леслі. — Принаймні він не докопувався, що до чого в моїй історії, попри ігри із загадками у Лондоні. Досить розумне рішення — не ставити зайвих питань, — тут вона затнулась. — А ще в нього гарні очі.

— Це точно. — Його очі були справді прекрасні, такі ж, як у Гідеона. Зелені, глибокі, облямовані густими темними віями.

— Мені це байдуже, просто констатую факт...

«Я в тебе закохався», — сказав Гідеон, напустивши серйозного вигляду, він дивився мені просто в очі. Я теж не могла відвести від нього погляду і вірила кожному його слову! Сльози з новою силою заструмували по моїх щоках, я вже не могла зосередитися на словах Леслі.

— ...Але я сподівалася, що це довгий лист або, наприклад, щоденник, що пояснив би нам усе, що від тебе приховують, чи навіть трохи більше. Тоді ми не мусили б сушити голову та склали б справжній план дій...

Такі очі потрібно заборонити. Чи принаймні видати закон, який вимагав би від хлопців із такими гарними очима надягати сонячні окуляри. Крім хіба що тих, кого для рівноваги природа наділила вухами-локаторами або чимось таким...

— Гвен? Ти що, знову ревеш?

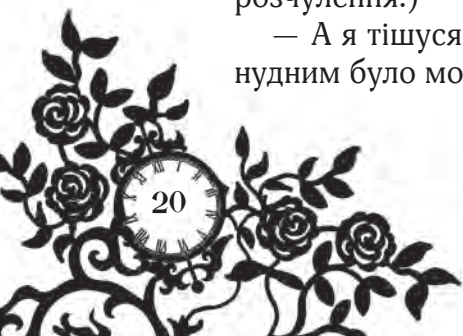
Інтонація Леслі була достоту як у місіс Каунтер, нашої вчительки географії, коли та вчитувала учня, що забув домашнє завдання.

— Це нікуди не годиться! Час би припинити ятрити незагоєні рани. Нам потрібна...

— Ясна голова! Твоя правда.

На превелику силу я постаралася витіснити зі своїх думок прекрасні очі Гідеона і надати своєму голосу трохи більше впевненості. Я мусила заради Леслі. Зрештою, саме вона підтримувала мене в ці важкі дні, не вимагаючи жодних пояснень і не вигадуючи якихось відмовок. Перш ніж їй це набридне, треба конче сказати, як я тішуся, що вона в мене є. (Ну і що з того, якщо я ще трішки поплачу, цього разу від розчулення.)

— А я тішуся дужче! — запевнила мене Леслі. — Яким би нудним було моє життя без тебе.

Коли вона поклала слухавку, на годиннику була майже дванадцята. На кілька хвилин я справді почувалася краще, але зараз, десять хвилин по третій, мені вкотре хотілося зателефонувати їй і ще раз поскиглити.

Насправді я зовсім не була плаксою, але зараз страждала від кохання, вперше в житті. По-справжньому страждала.

Решта проблем відступили на другий план. Навіть виживання здавалося мені справою другорядною.

І якщо вже зовсім відверто, то думати про смерть було навіть трішки приємно.

Зрештою, я буду не першою, кого занапастила любов. Та й компанія у мене нівроку: Русалонька, Джульєтта, Покахонтас, дама з камеліями, мадам Батерфляй, — а тепер до них приєднаюсь і я, Гвендолін Шеферд. Було б непогано, однак, відмовитися від фатального удару кинджалом у серце. Я почувалася такою роздавленою, що цілком могла б померти від сухот, а це значно вишуканіше. Бліда й вродлива, як Білосніжка, я спочиватиму на ліжку, волосся гарно розметається по подушці. Гідеон упаде переді мною навколішки і гірко застогне, що ж він накоїв, ех, якби він тільки прислухався до моїх останніх слів...

Але спочатку мені конче треба в туалет.

М'ятний чай із великою кількістю цукру та лимоном був у нашій родині такими собі ліками проти страждань, а я видудлила цілий чайник цього напою. Тож тільки-но я ступила на поріг, як мама вмить помітила, що зі мною щось коїться. І то не дивно, бо через рясні сльози мої очі почервоніли, як у кролика-альбіноса. Навряд чи вона повірила б історії, буцімто дорогою додому зі штабу Вартових, просто в лімузині, мене змусили різати цибулю — її Ксемеріус придумав для мене замість відмовки.

— Вони образили тебе, ці кляті Вартові? Що трапилося? — запитала вона і на цих словах утнула штуку, в одну

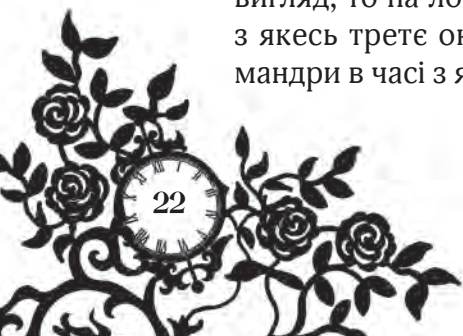

мить прибравши вигляду жалісливого і водночас лютого. — Я вб'ю Фалька, якщо тільки...

— Ніхто мені нічого не заподівав, мамо, — похапцем запевнила її я. — Усе гаразд.

— Вона ж не сліпа! Ти чому не розповіла про цибулю? Ніколи ти мене не слухаєш! — Ксемеріус уп'явся кігтиками в мостину. Він являв собою маленьку фігурку, що колись прикрашала ринву. У Ксемеріуса були великі вуха, кажанячі крила, довгий лускатий драконячий хвостик, а на котячій голівці стирчало двійко ріжок. Як на те, вигляд він мав значно миліший, аніж його думки, але ніхто, крім мене, Ксемеріуса не бачив і не чув його безсоромних зауважень, отож і присупонити його теж не було кому. Демонів і привидів я могла бачити змалечку, а ще розмовляла з ними, але завжди вважала це лише дивною особливістю, з якою мусила миритися. Проте згодом з'явилася ще одна — набагато химерніша.

Два тижні тому я дізналася, що належу до — таємного (!) — Кола дванадцяти мандрівників у часі, і тепер щодня мушу кілька годин збувати десь у минулому. Насправді це прокляття, себто, даруйте, цей дар мандрівника в часі мала успадкувати моя кузина Шарлотта, цю роль вона б зіграла краще за мене, але з'ясувалося, що пошилася в дурні я. Правду кажучи, мусила б здогадатися про це заздалегідь — я народилася без сорочки. На Різдво, наприклад, коли всі в класі шкрябають на клаптику паперу своє ім'я, перевертають і витягають аркушик з ім'ям того, кому треба приготувати подарунок, мені завжди діставалося ім'я вчительки (а скажіть-но, будь ласка, що його подаруєш тій вчительці?). Роздобувши квитки на концерт, я, як на лихо, неодмінно занедужувала (це я робила часто-густо на канікулах), а якщо мені хоч лусни треба було мати гарний вигляд, то на лобі вискакував зрадницький прищ завбільшки з якесть третє око. Спочатку ви здивуєтесь, що я порівнюю мандри в часі з якимось там прищем, хтось навіть позаздрить

або вирішить, буцімто скакати в часі вельми весело, але насправді це не так. Стрибки в минуле — штука страх яка важка, нервова і навіть небезпечна. І не варто забувати ще одне: якби я не успадкувала цей безглуздий дар, то ніколи б не здибалася Гідеона, а отже, моє серце, із марципанів воно чи ні, було б досі цілісіньким. Цей негідник теж був одним із дванадцятьох мандрівників у часі. Один із небагатьох, хто живе в наші дні. Решту можна зустріти в минулому.

— Ти плакала, — не без підстави зауважила мама.

— От бачиш! — вигукнув Ксемеріус. — Зараз вона тебе розкусить, як горішок, і тоді вже не спускатиме з ока ні на мить. Тож про нічні пошуки можна буде забути!

Я скривилася, усім виглядом промовляючи, що сьогодні вночі мені точно буде не до скарбів. Саме так слід відповідати невидимим друзям, коли не хочеш, щоб тебе записали в божевільні, бо ти розмовляєш з порожнім місцем.

— Кажі, що ти вирішила перевірити, як діє твій газовий балончик, і випадково приснула собі в очі, — прокрякало порожнє місце.

Але я занадто знесилилась і втомилася, щоб брехати хоч трохи пристойно. Я піднесла на маму свої заплакані очі та просто спробувала розповісти правду, весь час зупиняючись і збираючи мужність.

— Мені... мені так зле... це тому що... така вона дівоча доля... розумієш?

— Ах, сонечко моє...

— Але коли я телефоную Леслі, мені відразу стає краще.

На наш із Ксемеріусом подив, маму це пояснення цілком задовольнило. Вона заварила мені чаю і поставила на нічний столик чайник, а поруч із ним — мою улюблену горошкувату чашку. Потім погладила мене по голові й причинила за собою двері. Сьогодні навіть без звичних зауважень на кшталт «Гвен! Уже початок на одинадцятку, а ти патякаєш по телефону сорок

хвилин! Ви ж сьогодні вранці бачилися в школі!» Іноді вона справді найкраща мама на світі.

Зітхнувши, я звісила ноги з ліжка, зістрибнула і почимчикувала в туалет. Відчувши свіжий подув, я обернулася.

— Ксемеріусе? Ти тут? — запитала я пошепки і спробувала намацати вимикач.

— Залежить, — відгукнувся Ксемеріус, розгойдуючись сторч головою на коридорній лампі. Він заплющив очі від несподіваного світла, — чи ти знову не перетворишся на маленький кімнатний фонтанчик! — А тоді писклявим і плаксивим, втім, майже моїм голосом він, перекривляючи, завив: — *А потім він сказав, що я геть не розумію, що говорю, а потім я кажу, так чи ні, а потім він каже — так, але тільки не плач...* — Він театральнісінько зітхнув: — З усієї людської породи дівчата — найнапряжніший різновид. Гіршими можуть бути тільки бухгалтери на пенсії, продавчині в панчішних магазинах і голови садових товариств.

— Нічого не обіцятиму напевне, — прошепотіла я, щоб не розбудити родичів. — Але краще не згадувати сам знаєш про кого, бо інакше... фонтан може наново увімкнутися.

— Я й так уже чути не можу цього імені. Берімось, нарешті, до якоїсь корисної справи чи як? Скажімо, пошукаймо скарб?

Поспати було б кориснішою справою, але я, на жаль, розуміла неможливість заснути тепер.

— Гарзд, можемо починати пошуки. Але спершу я зіллю зайвий чай із баків.

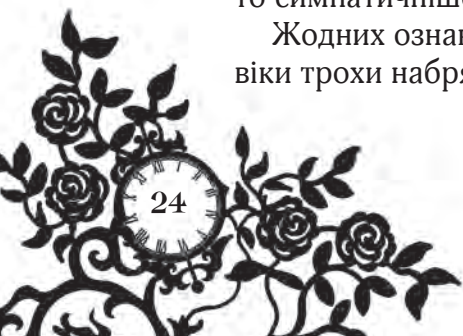
— Що?

Я показала на двері туалету.

— А, он як, — сказав Ксемеріус. — Я поки що побуду тут.

У дзеркалі над умивальником я, на диво, побачила набагато симпатичніше відображення.

Жодних ознак сухот, на жаль, не спостерігалось. Лише повіки трохи набрякли, так наче я переборщила з тінями.

— Де тебе взагалі носило весь цей час, Ксемеріусе? — запитала я, повернувшись із туалету. — Часом не в...

— Не в кого? — Ксемеріус обурено скривився. — Чи ж не думаєш ти, що я був у того, чие ім'я ми не називаємо?

— Щось таке, — мені кортіло знати, як Гідеон провів цей вечір. Чи загоюється рана на його руці? І чи говорив він з ким-небудь про мене? Може, він сказав щось на кшталт: *«Усе це суцільне непорозуміння. Я, звичайно ж, кохаю Гвендолін. І ніколи її не розігрував»*.

— Ну вже ні, цього б я нізащо не зробив, — Ксемеріус розпростав крила і спурхнув додолу. Він ледве діставав мені до коліна. — Нікуди я не літав. А натомість ретельно оглянув будинок. Єдиний, хто може знайти скарб, — це я. По-перше, тому що ніхто з вас не вміє проходити крізь стіни. До того ж вам зась безкарно порпатись у шухлядах бабусиного комода.

— Хоч якісь переваги для невидимки, — сказала я і вирішила при цьому не згадувати, що Ксемеріус, будучи духом, своїми примарними кігтями не зміг би висунути навіть найменшу шухляду. Жоден із духів, з якими мені випало знайомство, не ладен був пересувати предмети. Більшість із них навіть маленький протяг не могли викликати.

— Але ж ти вже знаєш, що ми шукаємо зовсім не скарб, а просто якусь вказівку мого дідуся, яка має нам допомогти в подальшому розслідуванні?

— Будинок по стелю напханий усіляким скарбомотлохом. Не кажучи вже про різні схованки та криївки, — незворушно правив далі Ксемеріус. — Деякі стіни на другому поверсі подвійні, а між ними розташовані таємні ходи. І опецькуватим шукачам пригод туди немає дороги — занадто вже вони вузькі.

— Справді? — про ці ходи я досі не здогадувалась ні сном ні духом. — А як туди потрапити?

— Переважно двері всередину стін просто позаклеювані шпалерами, але відкриті ходи досі є в шафі твоєї двоюрідної

бабусі, а також за цим громіздким буфетом у їдальні. А ще в бібліотеці, класика жанру — двері заховані за одним стележем. Із бібліотеки, до речі, починаються два потаємних ходи, один веде до дверей містера Бернарда, а другий — на третій поверх.

— Он чому містер Бернард з'являється як біда на голову, — пробурмотіла я.

— Це ще не все. У великому комині, що приліпився до стіни будинку номер 83, є сходи, якими можна видертися на дах. Із кухні в цей димар уже нема дороги, бо камін замурували, але в стінній шафі, тій, що у кінці коридору, є чималий отвір, і у нього влізе, наприклад, Санта-Клаус. Або ваш моторошний ключник.

— Або сажотрус.

— Далі — підвал! — Ксемеріус удав, ніби не почув мене. — Цікаво, чи знають ваші сусіди, що таємний хід веде прямісінько до їхнього будинку? Щоправда, тому, хто боїться павуків, краще туди не лізти.

— Краще спочатку пошукаймо десь-інде, — похапцем сказала я, геть забувши, що треба шепотітися.

— Якби ж знаття, що саме шукаємо, умиць знайшли б, — Ксемеріус почухав задньою лапкою підборіддя. — Загалом, це може бути будь-що: опудало крокодила в комірчині, пляшка віскі за книгами в бібліотеці, стосик листів у таємній шухляді секретера твоєї двоюрідної бабусі, скринька в одному з ходів у стіні...

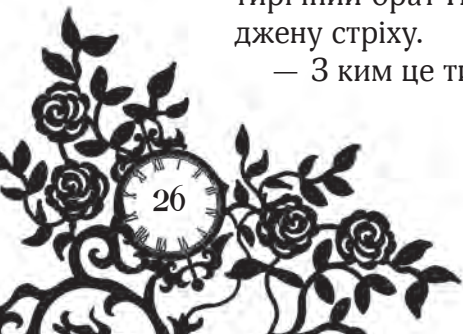
— Скринька всередині стіни? — перебила його я. — А що там ще? Якийсь придомок?

Ксемеріус кивнув.

— Ой, ти, певно, розбудила брата.

Я обернулась. У дверях своєї кімнати стояв мій дванадцятирічний брат Нік, застромивши обидві руки в руду скуйовджену стріху.

— З ким це ти там балакаєш, Гвен?

— Ніку, ніч надворі, — прошепотіла я, — вертайся в ліжко. Нік нерішуче дивився на мене, і я бачила, як він поступово прокидається.

— Що ти там говорила про скриньку всередині стіни?

— Я... хотіла її пошукати, але, напевно, почекаю, поки розвидниться.

— Дурня! — вигукнув Ксемеріус. — У темряві я бачу пречудово, як... скажімо, як сова. Крім того, як ми будемо нищпорити в будинку, коли всі попркидаються. Навіщо тобі родичі, що плутаються під ногами.

— У мене є ліхтарик, — сказав Нік. — А що у тій скриньці?

— Точно не знаю, — я на мить замислилася. — Можливо, щось залишив дідусь.

— Ого! — зацікавлено промовив Нік. — І де ж вона є, бодай приблизно?

Я запитально подивилася на Ксемеріуса.

— Я бачив її збоку в таємному ході, який починається за товстим вершником із баками, — сказав Ксемеріус. — Але хто ж ховатиме таємні папери... ну, або скарб, у якійсь простій скриньці? Крокодил, як на мене, — куди краща криївка. Хто знає, чим він напханий? Нумо його розпорювати.

Ми з крокодиллом одного разу зустрічалися, тож я лише скривилася.

— Спочатку ми заглянемо в цю скриньку. Хід у стіні — це вже цікаво.

— Нудьга-а-а! — прококотів Ксемеріус. — Може, предок твій просто ховав там тютюнець від своєї благовірної... або... — на думку йому спало щось кумедне, бо привид раптом пожвавішав і заусміхався, — ...або розтяте тіло нечемної служниці!

— Скринька стоїть усередині таємного ходу, який починається від портрета прапрапрадідуса Г'ю, — пояснила я Ніку. — Але...

— Я тільки прихоплю ліхтарик! — брат уже розвернувся і зник у кімнаті.

Я зітхнула.

— Ну, що знову не так? — Ксемеріус закотив очі. — Нехай хлопець піде з нами.

Привид розправив крила.

— Я стрілою облечу будинок, чи інші сплять та бачать десятий сон. Нам ні до чого, щоб твоя допитлива тітка застукала нас на гарячому, саме коли ми діставатимемо дідусеві діаманти.

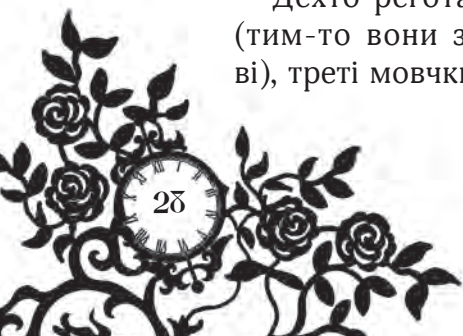
— Які ще там діаманти?

— Вище носа! — крикнув Ксемеріус, відлітаючи. — Що тебе більше вабить? Діаманти чи напівзогниле тіло нечемної служниці? Головне — налаштуватися правильно. Зустрінемося біля вгороданого дядька на шкапі.

— Невже ти розмовляєш із привидом? — Нік постав за моєю спиною, погасив світло в коридорі, а натомість увімкнув свій ліхтарик.

Я кивнула. Нік ніколи не сумнівався в тому, що я можу бачити духів і привидів. Навіть навпаки — ще коли йому було чотири роки (мені тоді було вісім), він відчайдушно захищав мене від тих, хто не вірив моїм розповідям, як, наприклад, тітка Гленда. Ми щоразу сварилися, коли приходили в супермаркет «Harrods» і на порозі я віталася з милим придверником, містером Гріззлі, в гарному однострої. Містер Гріззлі уже п'ятдесят років як помер, тому ніхто не міг як слід уторопати, чому я зупинялася перед входом і розбалакувала про монаршу родину (містер Гріззлі вперто обожнював королеву) або про дощовий червень (погода була другою улюбленою темою містера Гріззлі).

Дехто реготав, іншим дитяча уява здавалася «милою» (тим-то вони здебільшого погладжували мене по голові), треті мовчки хитали головою, але ніхто так не шаленів,

як моя тітка Гленда. Вона паленіла, тихо лаялась і силоміць тягла мене всередину, а якщо я впиралася, вона показувала на Шарлотту і вимагала брати приклад із неї (Шарлотта, до речі, вже тоді була така ідеальна, що навіть шпилька ніколи не випадала їй з волосся). Проте найогиднішою була погроза позбавити мене десерту. Часом вона й справді дотримувала слова (а я любила геть усі десерти, навіть сливовий компот), але я просто не могла собі дозволити мовчки проминути містера Гріззлі. Щоразу Нік намагався мені бодай чимось допомогти, він благав тітку Гленду дати мені спокій, адже жодна жива душа не заговорить до бідолашного містера Гріззлі, та щоразу тітка Гленда вміло відкидала його зауваження. Нудотним голосом вона говорила щось на зразок: «Ох, малий Ніку, коли ж бо ти зрозумієш, що твоїй сестрі кортить бути особливою? Нема ніяких привидів! Чи, може, ти теж їх бачиш?»

На це Нік щоразу насуплено хитав головою, а тітка Гленда переможно реготала. Відколи одного дня вона присяглась більше ніколи не брати нас із собою в супермаркет, Нік раптом змінив свою тактику. Цей малюк із пухкими щічками (ах, як вабив очі цей хлопчик, як мило він гаркавив!) раптом спинився навпроти тітки Гленди і закричав: «А знаєш, що мені щойно сказав містел Гліззлі, тітко Глендо? Він сказав, що ти плотивна і стлашна відьма!» Містер Гріззлі такого, звісно, ніколи не говорив (він був надто ввічливим, а тітка Гленда надто багато купувала), але ввечері перед нашим виходом мама щось таке пробурмотіла. Тітка Гленда зіпила губи і гордо пройшла повз нас, тримаючи за руку Шарлотту. Згодом удома зчинилася неабияка буча (мама ображалася, що ми із Ніком мусили самі шукати дорогу додому, а тітка Гленда вмить докумекала, що страшною, тобто «стлашною» відьмою, як мовив Нік, обізвати її могла тільки сестра). Відтоді тітка Гленда таки більше не брала нас із собою. А слово «стлашна» ми часто-густо вживаємо й дотепер.

З роками я кинула розповідати першому стрічному, що бачу речі, яких не бачить ніхто. Це найрозумніша тактика, якщо не хочеш, щоб тебе вважали за божевільну. Тільки від брата і сестри, а ще від Леслі я ніколи не крилася, вони вірили мені завжди. Маму й тітку Медді я не могла до кінця зрозуміти, але в будь-якому разі вони ніколи не скалили зуби. Тітка Медді на власному досвіді чудово знала, як це, коли тобі ніхто не вірить, адже часом бачила предивні видіння.

— Він симпатичний? — прошепотів Нік. Промінь світла від його ліхтарика тремтів і перестрибував по сходах.

— Хто?

— Привид.

— Та нівроку, — пробурмотіла я, не відхиляючись від правди.

— А зовні він який?

— Доволі милий. Але гадає, що він страшенно грізний.

Тимчасом як ми навшпиньки скрадалися на третій поверх, де жили тітка Гленда і Шарлотта, я спробувала якнайдетальніше описати братові Ксемеріуса.

— Круто! — прошепотів Нік. — Невідомий домашній вихованець! Оце тобі пощастило!

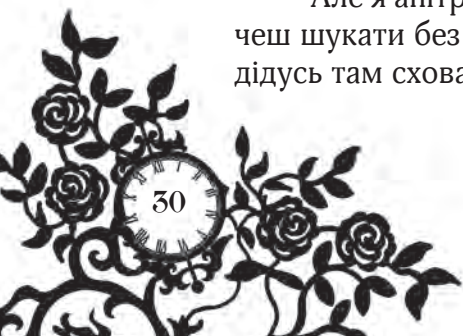
— Вихованець! Тільки не кажи так на Ксемеріуса, коли він повернеться.

Проминаючи кімнату моєї кухні, я дуже сподівалася почути, як вона хропе на всі заставки. Але, певна річ, не вловила ні звуку. Ідеальні дівчатка не хропуть. Стлашно.

Ми спустилися ще на півповерху вниз, коли Нік смачно розпіхався. Мене охопило почуття провини.

— Слухай, Ніку, зараз пів на четверту ранку, тобі скоро збиратись до школи. Мама мене приб'є, дізнавшись, що я не даю тобі нормально виспатися.

— Але я анітрішечки не втомився! А ти... якщо раптом схоцеш шукати без мене... це буде так підло з твого боку! Що ж дідусь там сховав?

— Гадки не маю. Може, книгу з роз'ясненнями. Або хоча б лист. Дідусь був Магістром Ложі Вартових. Він чудово знав усе про мене та про цю веремію зі стрибками в часі. А ще точно знав, що це не Шарлотта успадкувала особливий ген. Я-бо зустріла його в минулому і розповіла йому про це.

— От і добре зробила, — прошепотів Нік і, трохи присоромлений, докинув: — Направду сказати, я майже його не пам'ятаю. Лише те, що дідусь завжди був у доброму гуморі й ніколи не сердився на нас, на відміну від леді Арісти. А ще мав запах карамелі і якихось дивних прянощів.

— Це через тютюн, він курил люльку. Стривай! — Я зупинила Ніка, перш ніж він наступив на мостину. Ми пройшли третій поверх, але, щоб дочовпати до другого, мусили подолати парочку мерзенних сходинок, які гучно скрипіли. Багато-річний досвід прослизання вночі на кухню по солодощі бодай чогось мене навчив. Ми обминули підступні місця і дісталися, нарешті, до портрета прапрадідуса Г'ю.

— Ну, до роботи!

Нік посвітив ліхтариком на обличчя нашого пращура.

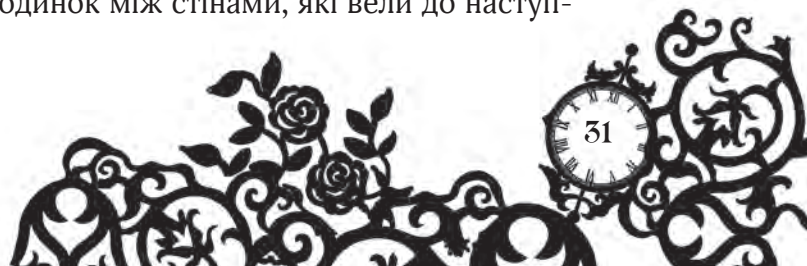
— Як же він міг обізвати свою кобилу Ситою Енні! Кобила ж худа як скіпка, натомість сам він скидається на якогось бородатого кабанюгу!

— Ага, мені теж так здається, — я намацала за полотном ручку, яка зрушувала механізм потаємних дверей. Він, як завжди, трохи заїдав.

— Сплять, як немовлята. — Ксемеріус сів на найближчу сходинку. — Усі, крім містера Бернарда. У нього, видно, безсоння. Але дарма, цей нам не завадить. Я заскочив його в кухні, він там ласує холодними курячими ковбасками і дивиться фільм з Клінтом Іствудом.

— От і чудово.

Картина звично заскреготіла і випнулася уперед, відкриваючи вхід — кілька сходинок між стінами, які вели до наступ-

них дверей. Цим шляхом можна було потрапити у ванну на другому поверсі, з іншого боку двері приховувало дзеркало заввишки з людину.

Колись ми учащали туди, щоб полоскотати собі нерви, бо ж ніколи не можна було знати напевно: а що, коли у ванній хтось миється?! Але нащо цей таємний хід і справді був потрібен, це ми все одно не з'ясували. Може, хтось із наших пращурів любляв раптово, без попередження зникати і з'являтися деінде.

— То де ж стоїть ця скринька, Ксемеріусе? — запитала я.

— Ліворуш. Поміш штінами. — Сутінки заважали мені розглядіти, що там робить Ксемеріус, але в нього наче щось застрягло в зубах і він намагався його виплюнути.

— Ну й ім'ячко — Ксемеріус, язик зламаєш, — зауважив Нік. — Я б називав його Ксемік. Або Мерік. Можна я принесу цю скриньку?

— Він стоїть ліворуч, — сказала я.

— Яшик шламаєш. *Ксемік* або *Мерік* — не дошекаєшся! Та я шпадкомець шлавного роду могутніх демонів, а наші імена...

— Скажи, ти що там жуєш?

Ксемеріус сплюнув і прицмокнув.

— Та вже нічого. Поласував тут одним голубком, який закемарив на даху. Пір'я, хай йому грець.

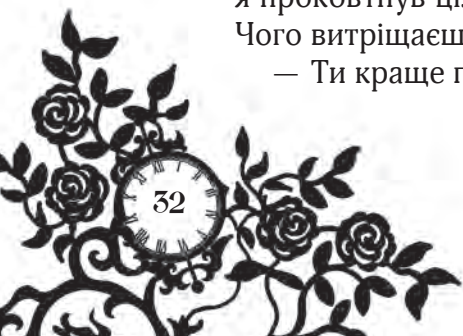
— Але ж ти не вмієш їсти!

— Дехто взагалі не знає ні бельмеса, але всіх повчає, — ображено буркнув Ксемеріус. — І навіть маленького голубка мені не подарує.

— Ти не можеш з'їсти ніякого голубка, — повторила я. — Ти — привид.

— Я — *демон*! І можу трошити все, що схочу! Одного разу я проковтнув цілого священика, у рясі зі стоячим комірцем. Чого витріщаєшся з недовірою?

— Ти краще пильнуй, щоб нас ніхто не заскочив.

— Гей! Чи ти не віриш мені?

Тим часом Нік спустився й посвітив у стіні своїм ліхтариком:

— Нічого я тут не бачу.

— Таж скринька за цеглою. У потаємній кімнаті, ти, йолопе, — сказав Ксемеріус. — І я не брешу! Якщо кажу, що вмовлов голуба, значить, вмовлов!

— Вона в кімнаті за цеглою, — повідомила я Нікові.

— Я навряд чи відсуну бодай якусь із цих каменюк. — Мій менший брат, опустившись навколішки, спробував там і там натиснути на стіну.

— Аго-о-ов! Я з тобою розмовляю! — мовив Ксемеріус. — Ти що, вирішила мене не помічати, га, плаксійко?

Я нічого не відповіла, і тоді він зарепетував:

— Ну гаразд! Це був *голуб-привид*! Але він теж рахується.

— Голуб-привид, ой, сміхота. Навіть якби якийсь привид мав вигляд голуба, ти б все одно не зміг його з'істи. Духи не можуть убивати один одного.

— Та їх бомбою не зрушиш, усі ці цеглини, — зауважив Нік. Ксемеріус розлючено пирхнув.

— Так, по-перше, навіть голуби іноді залишаються на землі по своїй смерті — хтозна, навіщо. Може, не помстилися якомусь там котові. По-друге, даруй, як ти відрізниш голуба-привида від непривида? І по-третє: їхнє життя привида закінчується у мене в паші, бо (хтозна-скільки разів тобі торочити) я — *демон*! У вашому світі на мене не надто вже зважають, але у світі привидів я доволі велике цабе. І коли ти, нарешті, це утямиш?

Нік підвівся і кілька разів копнув по стіні.

— Ні, нічого не вийде.

— Ш-ш-ш! Припини, тихіше.

Вистромивши голову з проходу, я докірливо глянула на Ксемеріуса.

— Ну, велике цабе, що скажеш?

— Про що? Зауваж, я й словом не обмовився про цеглини, що їх треба зрушити.

— То як нам туди дістатися?

— За допомогою молотка й довбила, — пролунала блискача відповідь.

Але дав її зовсім не Ксемеріус, а містер Берnard. Я заклала з переляку. Він стояв лише за якийсь метр од мене. У сутні виблискувала золота оправа його совиних окулярів. І його зуби. Невже він посміхався?

— От чорт! — розхвилювавшись, Ксемеріус сплюнув цівку води просто на перила. — Він, певно, ковтнув усі ковбаски за раз. Або фільм був відстійний. Отак і сподівайся на Клінта Іствуда.

На жаль, не придумавши нічого путнього, я лише тихо про бурмотіла:

— Що-що?

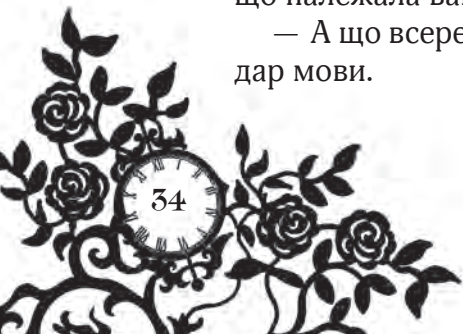
— Нам потрібні молоток і довбило, — не змигнувши, повторив містер Берnard. — Але краще з цим зачекати. Не варто позбавляти сну інших, щоб дістати скриньку з криївки, є більш сприятливий час. О, ось і пан Нік, — він, не кліпаючи, дивився просто на світло ліхтарика. — Босоніж! Та ви ж застудитесь. — Сам він був у капцях і вишуканому халаті з гаптованою монограмою «В. Б.». (Волтер? Віллі? Вігенд? Для мене містер Берnard завжди був людиною без імені.)

— Звідки ви знаєте, що ми шукаємо саме скриньку? — запитав Нік. Попри бадьорий голос, у його широко розплющених очах читався такий же страх і збентеження, які відчувала і я.

Містер Берnard поправив окуляри.

— Ну, можливо, тому що цю, як ви називаєте, *скриньку*, я сховав туди власноруч. Це різьблена, інкрустована самоцвітами скринька, антикваріат початку вісімнадцятого століття, що належала вашому дідові.

— А що всередині? — запитала я, коли до мене повернувся дар мови.

Містер Бернард докірливо подивився на мене.

— Певна річ, я не наважився про це спитати. Я всього лише сховав цю скриньку за дорученням вашого діда.

— Та невже? Мене не обдуриш! — похмуро зауважив Ксемеріус. — Цей скрізь стромляє свій цікавий ніс. І крадеться тихо, як миша, що впоралась у затишному куточку з усіма курячими ковбасками. Це все через тебе, недовірливий домашній фонтанчик! Якби ти не в'їдалася до мене, цей старигань не заскочив би нас так зненацька.

— Звісно, я залюбки допоможу вам дістати цю скриньку, — правив далі містер Бернард. — У нас попереду сьогоднішній вечір, коли ваші бабуся і тітка вирушать на зустріч пань Ротарі-клубу. Тож я пропоную вам повернутися в ліжку, бо ж на вас чекає цілий день у школі.

— Так ми і повірили. Щойно ми підемо, як він дістане зі стіни цю штукенцію, — заявив Ксемеріус. — Заграбастає всі діаманти, а для нас покладе у скриньку кілька червивих горіхів. Знаємо ми таких помічників!

— Дурниці, — пробурмотіла я. — Якби містер Бернард схотів, то давно б уже це зробив, адже ніхто, крім нього, ні сном ні духом не знає про цю скриньку. Що ж воно таке наш дідусь замурував у власному будинку?

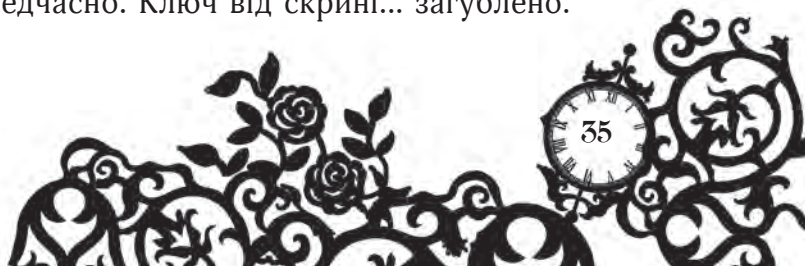
— Чому це ви хочете нам допомогти? — поцікавився Нік. Це питання крутилось і в моїй голові, але Нік несподівано випередив мене.

— Бо я нівроку орудую молотком і довбилем, — пояснив містер Бернард. І тихішим голосом докинув: — Адже дід ваш, на превеликий жаль, уже не зможе допомогти міс Гвендолін.

Мою шию наче стиснуло якимись линвами, я відчувала, що ось-ось розплачуся.

— Дякую... — пробелькотіла я.

— Не радійте передчасно. Ключ від скрині... загублено.

Хтозна, чи підніметься в мене рука на те, щоб відкрити ломом цей витвір мистецтва, — зітхнув містер Бернард.

— Тобто ви нічого не скажете нашій мамі й леді Арісті? — запитав Нік.

— Ні пари з уст, якщо ви зараз же підете спати.

У сутіні переді мною знову зблиснули його зуби, потім він розвернувся і рушив угору сходами.

— На добраніч. Спробуйте все-таки бодай трохи поспати.

— На добраніч, містере Бернард, — пробурмотів Нік.

— Старе луб'я! — каркнув Ксемеріус. — Я пильнуватиму тебе, від мене не сховаєшся!

